

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΤΖΙΑΚΟΜΟ ΦΟΡΕΣΤΙ

ΓΙΑ ΛΙΓΗ ΑΓΑΠΗ

ΚΑΘΕ φορά που ο Τζιοβάνι Μπουόνο πήγαινε να ιδιή τη μνηστή του, όλο το σπίτι αναστατωνόταν. Ο πατέρας της, η μητέρα της, τ' αδελφια της, ακόμη κι' αυτές ή υπηρετρίες, έρχόντουσαν να τον υποδεχτούν και να του πούν μια μελιστάλαχτη καλημέρα. Ο Τζιοβάνι απολάμβανε αυτή την αγάπη τους μ' ένα ύφος ικανοποίησης, σκορπούσε δεξιά κι' αριστερά χαμόγελα, έσφιγγε το χέρι του πεθερού του κ' ύστερα αφού έπληροφορείτο για την υγεία όλων τους, προσέφερε στην άρραφωνασιτικία του το απαραίτητο δώρο της. Ο Τζιοβάνι Μπουόνο για τους Μαντόλι ήταν ένας γαμπρός που είχε πέσει από τον ουρανό. Θα έλεγε κανείς ότι ο Θεός τους τον είχε στείλει για να τρύς γλυτώση από τα θάνατα και τη χρεωκοπία. Γιατί εδώ που ελάμε, στο μεγαρο των Μαντόλι όλα τα πράγματα είχαν καταγραφή με κάθε λεπτομέρεια από τους κλητήρες κ' οι πιστωταί περίμεναν σαν πεινασμένα σκυλιά να τελειώσει ή ώρισμένη προθεσμία για να τα πάρουν στην κατοχή τους. Ο Μαντόλι είχε πάρει μάλιστα την απόφασι να φτεψη μια σφαίρα στο κεφάλι του κ' ή ώμορφη κόρη του έκλαιγε από το πρωί μέχρι το βράδυ γιατί θά ήταν υποχρεωμένη από δω και πέρα να ζήσει μια φτωχική ζωή. Σ' αυτήν λοιπόν την τραγική στιγμή τους παρουσιάσθηκε ο γαμπρός. Ο πλούσιος Τζιοβάνι Μπουόνο, που είχε το πιο ακριβό και το πιο ώμορφο αυτοκίνητο της Φλωρεντίας και που ή περιουσία του ήταν άυπολόγιστη. Ο Μαντόλι είχε κάνει τη γνωριμία του στη Λέσχη από το πρώτο κιολας βράδυ που αυτός επιστρέφοντας από ένα μακρινό ταξίδι είχε πάει σ' αυτή για να ιοή τους παλιούς φίλους του. Ο Τζιοβάνι του μίλησε μ' ενθουσιασμό κ' ύστερα από το πέμπτο ποτήρι του ούισκου του ώμολόγησε με ειλικρίτητα ότι είχε βαρεθη τη ζωή του γερντοπαλλήκαρου. Τότε ο Μαντόλι του δήλωσε ότι ή χάρες μιās ευτυχισμένης οικογενειακής ζωής δέν συγκρίνονται με καμμιάς άλλης κι' ότι πράγματι, στην ηλικία που ήταν ο Μπουόνο, δέν του χρειάζοταν πεια παρ'ότι μονο ένας καλος γάμος.

— Πρέπει όμως να προσεξετε, του παρατηρησε ο Μαντόλι, να διαλέξετε τη γυναίκα σας. Διαφορετικά θά γίνετε πολύ δυστυχισμένος.

— Χμ! Αυτή ακριβώς ή σκέψι μ' έκανε τόσο καιρό να διστάζω να παντρευθώ, του έξωμολογήθηκε ο Μπουόνο. "Επειτα, στην ηλικία που είμαι έλεος ή γυναίκες θά με θέλουν να μ' έχουν φίλο, μ'α καμμιά σύζυγο...

— "Οχι δά! διαμαρτυρήθηκε ο Μαντόλι. Πρέπει να ξέρετε ότι υπάρχουν ένα σωρό σοβαρά κορίτσια που ζνεισεύονται να παντρευθούν έναν έμπειρο άντρα.

— Σύμφωνα, μ'α όχι κι' έναν άσωτο σαν έμένα που σκορπίσε τα νειάτα του στις μεγαλουπόλεις της Εύρώπης και αναγκάζεται τώρα να φοράη κορσέ για να κρατάη ίσιο το κορμί του! "Αχ, σινιόρ Μαντόλι, θά έδινα πρόθυμα τη μισή περιουσία μου για ν' αποκτήσω λίγα χρόνια νεότητος. Μονο έμεις οί γεροι ξέρουμε τί αξία έχουν τα νειάτα!

Ο Μαντόλι στέναξε κι' εκείνος, γιατί σκέφτηκε ότι ο Μπουόνο είχε δίκηο και γιατί ακόμη ή αναποδιά της τύχης τον είχε κάνει να ξελελιχθί σε άπατεώνα. Ναι, ο Μαντόλι είχε άρχισει να συχαίνεται τον έαυτό του για την παγίδα που έτοιμαζε του Μπουόνο. Μά τί να γίνη; "Επρεπε όπωσδήποτε να σωθί από την καταστροφή. Ωστόσο αυτό το παιγνίδι χρειάζονταν μεγάλη προσοχή, γιατί αν ο Μπουόνο καταλάβαινε τίποτα, ασφαλώς θά διέκοπτε κάθε σχέσι μαζί του και ή υπόθεσι θά πήγαινε χαμένη. "Επρεπε ν' αποχτήση τη συμπάθειά του, να τον κάνη φίλο του. Και κατέστρωσε το σχέδιό του.

— Μιά που έτυχε να συνδεθούμε τόσο καλά, του είπε, πρέπει να γνωρισθούμε και καλύτερα. Θά σας παρακαλέσω να έρθετε αύριο βράδυ στο σπίτι να δειπνήσουμε. Θά

είνε ακόμη και μερικοί άλλοι φίλοι.

Ο Μπουόνο φυσικά δέν άρνήθηκε. Και την άλλη μέρα πήγε στο σπίτι του Μαντόλι. Η ύποδοχή που του έγινε ήταν τόσο έγκάρδια, που ο Μπουόνο τα είχε χαμένα. "Όλοι δασκαλεμένοι από τον Μαντόλι, τον περιποιόντουσαν, άκουγαν με προσοχή τις άνοησιες του και γελούσαν και στα πιο σαχλά του άστεία. Ο Μπουόνο ήταν ο θκιαλητής της θραδυάς. Μά ήταν ακόμη πιο χαρούμενος γιατί άπεναντί του ακριβώς καθόταν ή κόρη του Μαντόλι, ένας σωστός άγγελος, που κάποτε-κάποτε τον περιεργαζόταν και τον έξετάζε με προσοχή.

Άργα τη νύχτα τέλος ο Μπουόνο έφυγε από το σπίτι. Μά την άλλη μέρα στη Λέσχη μίλησε με τόσο ενθουσιασμό για το περασμένο βράδυ, ώστε ο Μαντόλι τον προσκάλεσε πάλι στο σπίτι του.

"Επειτα από ένα μήνα ο Μπουόνο είχε γίνει ο πιο στενός φίλος του Μαντόλι κ' ήταν έρωτευμένος τρελλά με την γοιτευτική Λάουρα.

Το δυστυχισμένο το κορίτσι σ' αυτό όλο το διάστημα είχε δεχθί τόσοις έξευτελισμούς από τους γονείς του, ώστε είχε αναγκασθί πεια να υποκόψη στις άπαιτήσεις τους. Συμφωνά με τις διαταγές τους, άρχισε να μιλάη μ' ευγένεια του Μπουόνο, να τον περιποιήται και να του δείχνη μιā ψεύτικη συμπάθεια.

Ο Τζιοβάνι από την ευτυχία του ειχε... ανεβί στον έβδομο ουρανο κ' ήταν πρόθυμος για κάθε θυσία.

Μιά μέρα τέλος είπε του Μαντόλι:

— Είνε καιρός μου φαίνεται να μιλήσουμε σοβαρά. Σε παρακαλώ μόνο να μη με παρεξηγήσης. Κι' άρνητική να είνε ή άπάντησις σου δέν θά ήθελα αυτή ή ιστορία να μ'ας κάνη να διακόψουμε τη φιλικία μας. Πρέπει να ξέρης ακόμη ότι τα μέτρησα πολύ καλά τα πράγματα, ώστε αν από μέρους σου δέν υπάρχει καμμιά αντίρρησι, δέν πρέπει να μου άρνηθής. Θά ήθελα να παντρευθώ τη Λάουρα.

Ο Μαντόλι κύτταξε τον Μπουόνο με προσποιητή έκπληξι κι' έπειτα έμεινε σκεφτικός λίγες στιγμές.

— Αυτό δέν μπορεί να γίνη, είπε κατόπιν.

— Γιατί; άπόρησε ο Μπουόνο. Κι' έσού ακόμη με θεωρείς γέρο;

— "Οχι, Μπουόνο, του είπε με ψεύτικη ειλικρίνεια ο πατέρας της Λάουρας, βέβαιος πεια ότι ο Τζιοβάνι, τι και να μάθαινε, δέν θά υποχωρούσε. Αυτό να το βγάλης από το νου σου.

Θά σου έδινα την κόρη μου μ' όλη μου την καρδια αν ερισκόμουν σε καλύτερη οικονομική θέσι. Μά τώρα δέν θέλω να την κάνω να νομίση ότι την πούλησα σε σένα. Ξέρεις βέβαια ότι είμαι καταχρεωμένος και τίποτε πεια δέν μου άνήκει. Δέν πρέπει λοιπόν σ' αυτή τη δυστυχία του παιδιού μου να προσθέσω ακόμη και το ψυχικό μαρτύριο ότι θέλησα να την έξευτελίσω.

Ο Τζιοβάνι έξυσε μ' άμηχανία το κεφάλι του.

— Πρέπει όμως κάτι να γίνη, Μαντόλι, ψιθύρισε. "Εγώ αγαπώ τρελλα την κόρη σου και θέλω να την κανω γυναίκα μου. "Αλλωστε δέν είμαι τόσο γέρος όσο φαίνομαι. "Όσο για τα οικονομικά σου, αυτά διορθώνονται. Ελα, πές το ναι κι' άφησε τις δικαιολογιες.

— "Εστω, έκανε με συγκατάβασι ο Μαντόλι, προσπαζώντας να κρύψη τη χαρά του, εγώ δέν έχω αντίρρησι γι' αυτό το γάμο. "Ελπίζω ότι δέν θά έχη κ' ή κόρη μου.

Κι' άλήθεια, ή Λάουρα ύστερα από μιās ώρας δάκρυα είπε τέλος το ναι και δέχθηκε να πάρη τον Τζιοβάνι.

Κι' ο Μπουόνο μ' ένα ώμορφο δώρο και μ' ένα χαμόγελο θριαμβου κατέφθασε στο σπίτι του Μαντόλι για να ζητήση τυπικά πεια το χέρι της Λάουρας. "Όσο για τον Μαντόλι πέταξε σ' ένα συρτάρι το πιστόλι του κι' έκρυψε στο πορ- (Συνέχεια εις την σελίδα 55)

Η Λάουρα έκλαιγε πικρά

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 47)

πηγε σ' ένα υπαίθριο ντάνσιγκ και τέλος κατά τις έντεκα ή ώρα βρέθηκε στο μικρό καφενείο του δάσους, λίγο πιά περα από την «Χρυσόμυγα». Από κεί ο Λαμάρρα εβλεπε όλα τὰ παράθυρα και την είσοδο της βίλλας.

Στις έντεκα και μισή, ή μικρή ορχήστρα του έξοχικού κέντρου άρχισε να παίζη μια παθητική σερενάτα που του φάνηκε σαν κοροϊδία. Δάγκωσε ώστόσο τὰ χείλη του και περίμενε. "Αξαφνα, όλα τὰ φώτα της βίλλας έσβυσαν και δέν έμεινε φωτισμένο παρά μόνο ένα παράθυρο στο έπάνω πάτωμα: εκεί ήταν τὸ δωμάτιο της Βάντας.

Ο Πάολο Λαμάρρα δέν μπόρεσε πειά να συγκρατηθή περισσότερο. Τὰ νεύρα του ήσαν τενωμένα σαν να έπρόκειτο να σπάσουν. Σηκώθηκε λοιπόν απότομα και σαν τρελλός τράβηξε προς τή βίλλα. Στην πόρτα της χτύπησε τὸ κουδούνι και περίμενε. Από τὸ σκοτεινὸ παράθυρο του ίσογειού παρουσιάσθηκε τὸ πρόσωπο μιᾶς καμαριέρας, που μόλις είχε ξυπνήσει, ένῶ στο φωτισμένο μπαλκόνι βγήκε σαν μια άγγελική οπτασία ή πεντάμορφη Βάντα.

— "Ελαβα ένα τηλεγράφημα από τὸν Λαμάρτο! της φώναξε τότε ο Λαμάρρα δίχως να ντρέπεται διόλου για τὸ ψέμα του. "Εχω να σας πῶ κάτι!...

Η Βάντα δέν τοῦ απάντησε άμέσως. Κύτταξε γύρω για να βεβαιωθῆ πῶς ήταν έρημιὰ κ' ύστερα με την κρυστάλλινη φωνή της, του εἶπε:

— "Ελάτε άπάνω.

Ο Λαμάρρα μπήκε στο χῶλ κι' ένῶ ή καμαριέρα γύριζε στο δωμάτιό της, άνέθηκε γρήγορα τή σκάλα και βρέθηκε μπροστά στο δωμάτιο της Βάντας. Εκείνη τὸν περίμενε ξαπλωμένη στο ντιβάνι. Στα χείλη της άνθιζε ένα πονηρό, μα κ' εἰρωνικό χαμόγελο.

— Βάντα, άγάπη μου... στέναξε ο Λαμάρρα κι' έσβυσε τὸ φῶς.

— "Αλή μου! του απάντησε εκείνη ξεσπῶντας σ' ένα ήχηρὸ γέλιο.

Ο Λαμάρρα κατάλαβε άμέσως πῶς είχε πέσει στην παγίδα σαν άρχάριος. Ο "Αλῆς ήταν ένα δόλωμα... Ο "Αλῆς δέν ένδιέφερε διόλου τή Βάντα. Αὐτὸν περίμενε, τὸν Πάολο, τὸν Λαμάρρα κι' όχι τὸν "Αλῆ!

Μά τί έπέιραζε; Η παγίδα ήταν τόσο ευχάριστη! Κι' όταν έσφιξε στην άγκαλιά του τή γλυκειὰ Βάντα, κατάλαβε πῶς καμμιά φορά δέν υπάρχει πιὸ τρελλή περιπέτεια στη ζωή από τὸ ρόλο του κατασκοπού ένός συζύγου!..

ΑΜΑΛΙΑ ΓΚΟΥΛΙΕΛΜΙΝΕΤΤΙ

ΕΓΩ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 32)

χαν έξαντλήσει τὸν οργανισμό μου.

Μιά μέρα με μετέφεραν έτοιμοθάνατο στο νοσοκομείο. Ήταν τόσο σοβαρή ή κατάσταση μου, που ὄλοι οί γιατροί με εἶχαν ξεγράψει. Θα σωζόμουν μόνο αν γινόταν ένα θαῦμα και έπεφτε ὁ πυρετός. Κι' αὐτὸ τὸ θαῦμα έγινε χάρις στις περιποιήσεις αὐτῆς της ξανθῆς Παναγίας. Εἴκοσι νύχτες ξαγρυπνησε στο προσκέφαλό μου και πρόσεχε να μην άνεβαίνη ή θερμοκρασία μου. "Ετσι ή άρρώστεια μου υπεχωρίσε και κατάφερα να γλυτώσω από τὰ νύχια του θανάτου. Αὐτή ή ιστορία μου όμως μ' έκανε να σκεφθῶ ότι σε μερικές περιπτώσεις τὰ λεπτά δέν έχουν καμμιά αξία. Αὐτή ή νέα δέν είχε ξαγρυπνήσει κοντά μου γιατί ήξερε ότι θα πηρωθῆ, μα γιατι δέν ήθελε ν' αφήση να πεθάνη ένας άνθρωπος, άφοῦ μπορούσε να τὸν σώση.

Σ' αὐτή τή νέα όταν έγινε πλούσιος δέν τόλμησα να δώσω λεφτά. Κάτι τέτοιες θυσίες δέν πληρώνονται με χρήμα. Προτίμησα να διαθέσω τὰ κέρδη μιᾶς ταινίας μου και να κτίσω ένα φιλανθρωπικό νοσοκομείο, στο ὁποῖο έδωσα τὸνομά της και τήν διώρισα διευθύντρια. Και, πράγματι, σήμερα τὸ νοσοκομείο της Ζόζεφιν Χόλντερ λειτουργεί υποδειγματικά κι' εκπληρώνει πλήρως τὸν προορισμό του.

Η τρίτη χρυσή καρδιά υπάρχει άκόμη στη ζωή μου. Τρία τώρα χρόνια ζῆ κοντά μου έντελῶς άθόρυβα, σαν μια φρόνιμη γάτα της "Αγκύρας. Εἶνε μια σπάνια ὡμορφιά και μ' άγαπάει χωρίς κανένα συμφέρον. Ήρθε και με θρήκε στο Χόλλυγουντ όταν ή φήμη μου έφτασε ως τήν πόλι που έδινε παραστάσεις τὸ τσίρκο της... Εἶνε ευχαριστημένη αν τήν έπισκεφθῶ μια φορά τὸ μήνα και πάντα με περιμένει χωρίς

ΓΙΑ ΛΙΓΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 45)

τοφλί του τὸ τσέκ του Μπουόνο, με τὸ ὁποῖο θα ξωφλούσε τὰ χρέη του.

Η άγοραπωλησία είχε γίνει. Κ' ή Λάουρα άρραθωνιάστηκε τὸν Τζιοβάνι, αὐτὸ τὸ κακομαθημένο γεροντοπαλλήκαρο. Τώρα, από δῶ και περα, ήταν υποχρεωμένη να εἶνε ευθυμη, ν' άκούη μ' ευχαρίστησι τις φιλοφρονήσεις του και να τὸν περιποιηται. Κι' αὐτὸ ήταν ένα άβάσταχτο μαρτύριο για τή Λάουρα που ήταν τόσο ὡμορφη και που άγαπούσε κ' ήθελε να χαρῆ τή ζωή της.

Σιγά-σιγά λοιπόν άρχισε να χάνη τὸ κέφι της, να κλαίη πικρά, ν' άδυνατίζη. Τὸ πρόσωπό της πήρε τήν μελαγχολική έκφρασι μιᾶς μάρτυρος. Ναι, καταλάβαινε πολὺ καλά ότι έπρεπε να θυσιάσθῆ για τήν ευτυχία της οικογενείας της, μα ή δύστυχη είχε καρδιά. Δέν μπορούσε να συνηθίση στην ιδέα ότι έπρεπε να κοροϊδεύη διαρκῶς τὸν Τζιοβάνι. "Επειτα ή άνατροφή της κι' ὁ εγωϊσμός της δέν της επέτρεπαν να κάνη αὐτὸ τὸ πράγμα. Και τήν παραμονή τῶν γάμων της, μη άντέχοντας πειά σ' αὐτὸ τὸ θάσασο, εἶπε του Τζιοβάνι:

— Σινιὸρ Μπουόνο, πριν γίνω γυναίκα σας θα ήθελα να σας ὁμολογήσω κάτι: Δέν μπορῶ να σκέφτωμαι διαρκῶς ότι ὁ άνδρας μου έπεσε θυμα τῶν γονέων μου. Ναι, ναι, μη διαμαρτύρεσθε. Εἴσατε τὸ θυμα. Ο πατέρας μου μη ξέροντας πῶς να σωθῆ, σας έπιασε στ' άγκίστρι του με τὸ δόλωμα του γάμου. Δέν τὸν κατηγορῶ, γιατί αὐτὸ τὸ έκαμε για να εξασφαλίση τήν άνετη ζωή μας, μα πρέπει να καταλάβετε ότι δέν σας άγαπῶ κι' ότι αὐτή ή θυσία σας σας έχει κάνει να ξεπέσετε στη συνείδησί μου.

Μά ὁ Μπουόνο της χάιδεψε με τρυφερότητα τὰ μαλλιά και της ψιθύρισε:

— Μικρούλα Λάουρα, ὁ πατέρας σου εἶνε ὁ πιὸ τίμιος άνθρωπος του κόσμου. Πριν να του ζητήσω τὸ χέρι σου μου ὡμολόγησε τήν οικονομική κατάστασί του και προσπάθησε να με πείση να μη σε παντρευθῶ. Μά εγῶ σ' άγαπῶ πολὺ, Λάουρα, και θέλω να σε κάνω γυναίκα μου, γιατί εἶσαι ή ζωή μου. Χωρίς έσένα δέν μπορῶ πειά να ζήσω. Πρέπει να ξέρης ότι ή πείρα της ζωῆς μου δίδαξε ότι δέν πρέπει κανείς τήν ευτυχία του να τήν αφήνη να του ξεφεύγη από τὰ χέρια του. "Εστω δέν μ' άγαπᾶς. "Εγῶ όμως σε λατρεύω. Κ' ή ιδέα ότι σ' όλα τὰ υπόλοιπα χρόνια μου θα θρίσκωμαι κοντά σου, με κάνει ευτυχισμένο. Ο γάμος μας δέν θα σε δεσμεύση σε τίποτε. Μπορεῖ να κάνης ὅ,τι θέλεις. Μόνο θα σε παρακαλέσω να μη με περιφρονῆς. Δέν σ' άγόρασα από τὸν πατέρα σου. Σε κάνω γυναίκα μου γιατί σ' άγαπῶ και γιατί εσύ θα εἶσαι τὸ τελευταῖο και μοναδικὸ αἶσθημά μου. "Αλλωστε στην ήλικία μου πρέπει να πληρώνη κανείς άκόμη και τήν ευτυχία του.

Κι' ὁ Τζιοβάνι φίλησε με τρυφερότητα τὸ χέρι της Λάουρας. Ναι, καταλάβαινε ότι θα γίνονταν ένας κωμικός σύζυγος. Μά ήταν ικανός να υποστῆ ὄλες τις ταπεινώσεις για τή γυναίκα που λάτρευε. Για λίγη άγάπη είχε θυσιάσει τήν αξιοπρέπειά του, τὰ πάντα. Κι' ὁ Τζιοβάνι άλλη μια φορά πόθησε να ήταν νέος. Τότε δέν θα είχε άνάγκη να παρακαλῆ να τὸν άγαποῦν. "Αλλά θα τὸ απαιτούσε, γιατί στα νειάτα εἶνε δικαίωμα ὁ έρωσ. Μά τώρα έπρεπε να πληρώση τήν ευτυχία του. Και τήν πλήρωνε για να μπορέση τούλάχιστον να έχη τὸ κουράγιο να ζήση.

ΤΖΙΑΚΟΜΟ ΦΟΡΕΣΤΙ

παράπονα και χωρίς διαμαρτυρίες. Τήν άγαπῶ; "Ισως να τήν άγαπῶ. "Ισως πάλι να τήν θέλω κοντά μου γιατί εἶνε ή μόνη που μ' έκανε να δοκιμάσω λίγες ευχάριστες στιγμές στην πρώτη τραγική ζωή μου.

Μά ὅσο κι' αν πάλαιψα για ν' αναδειχθῶ, ώστόσο να ξέρεπε ότι δέν κουράσθηκε. Η άγάπη τῶν γυναικῶν μου άνανέωνε πάντα τις δυνάμεις μου και μου έδινε τὸ θάρρος να νικήσω. Και, καθῶς βλέπετε, τὸ κατάφερα. Σήμερα εἶμαι ένας πασίγνωστος «άστέρας», μα δέν ξεχνῶ ότι αὐτή τή δόξα μου τήν ὀφείλω στις γυναίκες που συνάντησα στο δρόμο μου κ' ή ὁποῖες με βοήθησαν ν' αναδειχθῶ. "Εχω δίκη λοιπόν να τις άγαπῶ και να τις σέβωμαι.

ΚΛΑΡΚ ΓΚΕ'Ι'ΜΠΛ